

PER PEDERSEN

DET STILLE VAND DEN DYBE GRUND

MINE 40 ÅR I HIPHOP

Indholdsfortegnelse

Michael har ordet

Blå Bog

Amager

Rochester, New York 1982

New York City, september 1982

Begyndelsen

Gadedans

Thomas P. Hejle

Jeg Var Der

Fra Breakdance til Fabelagtig Rocker

Boogie by Night, Sleep by Day, Rockers By Choice

Da Gaden mødte Gaden

The Virgin Years

1989 - DAT båndets forbandelse

Rockers By Choice 2.0

Sorteper

Perspektivet

Grandmaster Dee Pee & Soul Investors

Mit 35-års jubilæum

Rockers By Choice, 30-års jubilæum

To Generationer – Samme Blod

Mine forældre

Min Bror

Klaus

Den introverte rapper

Keeping it straight

Hverdag og Fest

Laver du hiphop?

Hiphop Legender

Grandmaster Flash og Grandmaster Dee Pee

Historikeren

Musik

Fyrre år i branchen og hvad så?

EPILOG af Per Pedersen

Per Pedersen / Grandmaster Dee Pee sender kærlighed
og tak ud til

Yderligere oplysninger

Michael har ordet.

Det hele startede tilbage i 2017. Grandmaster Dee Pee fejrede sine 35 år i gamet og jeg var i færd med at skrive en helt anden bog. Noget slog mig og jeg foreslog stilfærdigt, at Per og jeg skulle skrive en bog om ham, hans karriere og hans op- og nedture gennem en livslang rejse i hiphopmiljøet. Ikke en biografi som sådan, men en menneskehistorie af anekdoter og små historier om, hvordan man kan elske noget så meget, at man bruger hovedparten af sit liv på lidenskabeligt at skabe et musikalsk univers.

Det var et perfekt match mellem Per og jeg. Han havde selv tænkt samme tanke, men der skulle gå mere end tre år, en RBC genforenings-tour og en nedlukning af verden på grund af CoVid19, før vi endelig fik sat os ned og lavet en skitse af den bog, som du nu sidder med i hånden.

Udfordringen var større end forventet, for hvordan får man en stille, gemytlig og introvert person til at tale om sig selv, sit liv, sin musik og sin karriere helt generelt?

Mange mennesker vil kigge på ovenstående karakteristik og tænke, at et sådant menneske måske også ville være uden ambition, selvtillid og engagement. Intet kunne være længere fra virkeligheden, for Per har så mange karaktertræk, der vidner om præcis det modsatte.

Han tager sin musik seriøst, er kompromisløs omkring sine musikalske valg og han ville aldrig lave noget, som han ikke

kunne mærke med hjertet. Det samme gælder for denne bog.

Per har overrasket og imponeret mig. Han har været hudløs ærlig, en fantastisk fortæller og er en kæmpe inspirationskilde for sådan en som mig, der har mødt mange mennesker med en bog "i sig", men ingen som Per, der gang på gang viste mig tillid og aldrig lod sig selv, sit ego eller personlighed stå i vejen for at fortælle mig sandheden om sit liv.

Man kan ikke lave noget i fyrre år uden, at man ikke søger fornyelse og udfordringer. Per har været tro mod sig selv, sin musik og sin karriere. Han har vaklet, været usikker og taget mange chancer, men han har aldrig fjernet sig fra sit udgangspunkt: En livslang kærlighed til hiphop.

Det er derfor også en smuk og livsbekræftende krølle på denne historie, at Per er vendt tilbage til den glade, positive og dansevenlige afdeling af hiphop. Tilbage til rødderne.

Tilbage til hvor det hele startede.

Dette er Grandmaster Dee Pee fra Soul Investors rejse. Dette er Dee Pee fra Rockers By Choice' oplevelser og dette er Per fra Amagers liv. Jeg har blot været turist og min opgave har primært været som redaktør på denne fantastiske scrapbog.

Jeg ønsker dig rigtig god fornøjelse. Hvis du bare får halvt så meget ud af denne bog, som jeg har fået – så kan jeg ikke ønske mere.

Tak til Per for tålmodigheden, for din ærlighed og for, at du var professionel og tro mod vores projekt på hele rejsen.

Du er en sand legende.

- Michael Sørensen, forfatter, redaktør og
scrapbogsmekaniker.

Blå Bog

Navn: Per Pedersen

Alias: MC Dee Pee / Dee Pee / Grandmaster Dee Pee

Født: 21. juni 1965

Fødested: Amager

Bopæl: Tårnby

Skolegang:

Tårnby Skole

EFG Handel & Kontor

High School, Hilton, NY

Børn:

Marvin

Selma

Nicolai

Alexander

Dette er min historie

Dette er mine erindringer

Dette er mine minder

**Alle historier har minimum to sider
Denne her bog er min side af historien**

Peace, Unity, Love & Having Fun

Grandmaster Dee Pee

Per Pedersen

Amager

Jeg er født på Amager. Jeg er så gammel, at der rent faktisk var fødeklinikker og man ikke skulle til Hvidovre eller Rigshospitalet, hvis man var gravid og skulle føde.

Øen er i mit blod. Det er her, jeg har levet hele mit liv. Jeg har ud over mine rejser kun haft en enkelt afstikker til Nørrebro, men vendte hurtigt hjem igen. Det gør de fleste fra Amager før eller siden.

Min forankring i Amager er ikke tilfældig. Min opvækst i mine forældres hjem på Tårnby Torv blev muligvis over tiden erstattet af andre adresser på øen, men mine forældre bor stadig på Tårnby Torv. Sådan er det bare på Amager.

Jeg gik på Tårnby Skole. Jeg boede 300 meter fra skolen. Var jeg syg, kunne jeg stå derhjemme og kigge over på mit klasseværelse. Det var en enorm tryk opvækst, som skabte grobund for så meget for mig, at jeg ikke engang ville kunne beskrive det. At kunne komme hjem den dag i dag – og stadig kunne besøge mine forældre i mit barndomshjem er en vild følelse, som jeg sætter meget pris på.

I manges optik var Amager jo bare en lorteø, hvor ingen gad at bo. Her var kun sociale tilfælde, alkoholikere og arbejdsløse i Sundby, de finere ude i Dragør og så bonderøvene fra Vestamager. Så var der det kedelige og grå Tårnby, som ingen rigtig interesserede sig for. Alle de fordomme har aldrig interesseret mig.

For mig er Amager så mange ting. Det er en smeltedigel af forskellige mennesker, som hver især er unikke – men

alligevel står vi sammen. Amager mod resten af verden er måske lidt groft trukket op, men der er alligevel noget om snakken. Det usynlige bånd, man har med hinanden, når man kommer fra Amager, eksisterede allerede, da jeg var dreng og det gør det også i dag.

Båndet mellem folk fra Amager, kom også til syne dengang med Rockers By Choice. Fællesskabet på Amager blev hyldet gennem musikken og fællesskabet gav os så meget kærlighed tilbage, at man stadig møder folk, der mener, at Rockers By Choice gav Amager noget positiv identitet.

Den gamle vittighed med, at man bare kan kappe broerne, for vi skal nok klare os herude på Amager, står stadig til troende. Vi har jo lufthavnen, vi har Amager Strand og man kan opleve al den natur, som man overhovedet orker, hvis man tager turen ud til Kongelunden eller de store naturområder på Vestamager.

Nu er Amager så pludselig blevet urbant med Field's, Strandparken og hele Ørestaden. Det er blevet så populært at bo på Amager. Byen er kommet tættere på og det går ikke ubemærket hen. Det kan jeg godt mærke. Man kan ikke stoppe fremskridtet, men jeg er da ked af, at butikslivet på Amager med den charme, som jeg har oplevet gennem hele mit liv, forsvinder. De små butikker bliver opsagt, for at gøre plads til større og vildere indkøbsmuligheder.

De små tidslommer forsvinder, fordi byen spiser Amager. Det kan godt genere mig, selv om jeg godt er klar over, at jeg intet kan gøre ved det.

For ikke så lang tid siden, så jeg en liste over de mest attraktive steder at søge bolig i København og omegn.

Dragør lå nummer et og Tårnby lå sjovt nok nummer to. Det er meget vildt at tænke på. Var nogen kommet op til

mig for fyrre år siden og fortalt mig, at Tårnby ville blive et af de mest attraktive steder at bo, ville jeg have grinet af det.

Amager er også rummelighed. Der har alle dage været plads til alle slags mennesker. Det er også derfor, at kulturen har gode betingelser på Amager. Det oplevede jeg på egen krop, da jeg på Tårnby Torv manglede et sted at øve, danse og dyrke hiphopkulturen. Vi spurgte bestyrelsen i boligforeningen, om vi ikke kunne få et rum, hvor vi kunne øve breakdance og opholde os. De sagde uden videre ja, så det gav os jo uanede muligheder. Vi havde vores eget rum med graffiti på væggene og linoleum på gulvet. Vi indrettede endda en lille bar med DJ-pult, så pludselig havde vi vort eget lille South Bronx i en kælder på Tårnby Torv. Det var der ikke mange, der kunne prale af at have.

Det var et fantastisk sted, hvor vi kunne få lov at være fra morgen til aften. Jeg har brugt så mange timer på at øve og blive bedre i det kælderlokale. Det var et fristed i en tid, hvor den slags ikke blev prioriteret nogen steder. Man viste os tillid og vi kvitterede ved at gøre stedet til vores eget.

At det skulle ende med at blive et slags stoppested for kulturen på Amager, anede vi ikke dengang. Det blev det imidlertid, for stedet opnåede en slags kultstatus for de tidlige dage i dansk hiphop, som blandt andet DR var nede og dokumentere. At der så endda kom store navne fra både England og Sverige og breakede dernede gjorde ikke stedet mindre legendarisk.

Så Amager kunne også rumme at være hiphoppens undergrund tilbage i 1983, da vi ikke anede, hvad dansen, musikken og kulturen skulle blive til. Generelt rummede Amager plads til unge mennesker. I 1981 gik jeg på ungdomsklubben Stjernen, hvor jeg fik lov til at være DJ. De

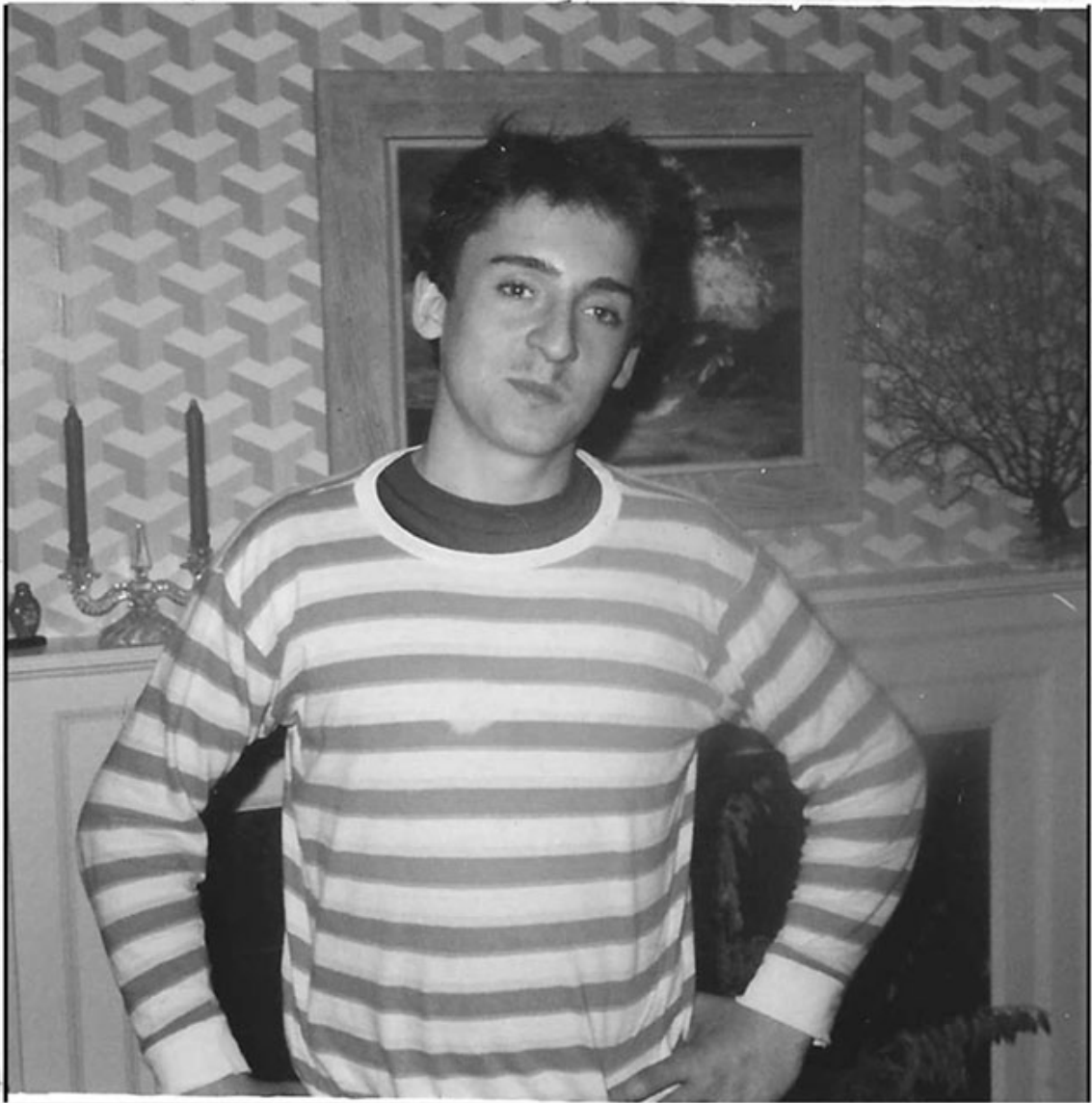
havde et diskotek i rigtig old school stil med discokugle og lys i gulvet. Så fik vi et gavekort på 100 kroner til en pladebutik, som en erkendtlighed og tak for hjælpen. Så kunne man stå der på Stjernen og vende plader og suge al musikken til sig. Som en del af Rockers By Choice, har Amager også givet rigtig meget. Vi var stolte af vores ophav og viste øen vores stolthed. Den respekt har vi fået betalt tilbage af Amager mange gange. Amar er #1 var en sang, som det lokale ishockeyhold Amager Jets løb på banen til - og er samtidig en sang, som nærmest er blevet Amagers nationalsang.

I sidste ende er Amager bare en så stor del af mit liv, min historie og min musik - og jeg vil altid være en del af Amager. Det er her jeg er født. Det er her jeg skal dø. Det er jeg overhovedet ikke i tvivl om.

Tårnby Torv 1967

Foto: Kurt Haugaard

Hilton, NY 1982

Foto: Privat

Rochester, New York 1982

At komme til USA var min store drøm, som eksisterede lige fra jeg var en lille dreng. Jeg ville over til en verden, hvor alting var større. Når man bor i de leverpostejsfarvede halvfjerdser, som jeg oplevede lille Danmark som, så var det her med USA en kæmpe fascination. Efterhånden som jeg gennem mine teenageår blev mere og mere glad for soul, funk og disko – jo mere ville jeg bare gerne til USA. Det blev i mit hoved synonym med det sted, hvor den slags musik levede, så derfor måtte jeg bare derover.

Da jeg blev gammel nok, spurgte jeg mine forældre, om jeg ikke måtte komme på High School i USA. Det var i 1982 og dengang skulle man igennem en masse prøver, for at komme over og gå et år i skole i Amerika. Når jeg blev spurgt om, hvor jeg gerne ville hen, var jeg aldrig i tvivl. Jeg ville til New York. Det var byen, man kendte fra fjernsyn, reklamer i blade og magasiner og der hvor musikalske drømme blev til virkelighed. Så det var bare stedet for mig.

Jeg kunne slet ikke forestille mig, at USA var andet end New York. Selv om jeg kendte navnene på mange af byerne, stod de for mig bare som mindre udgaver af New York

Problemet var, at det var et lotteri, hvor man kom hen i USA, så det var på ingen måde sikkert, at jeg ville lande i New York. Det kunne lige så vel have været Californien eller Florida, som slet ikke havde samme tiltrækningskraft.

I foråret 1982 fik jeg besked om, at jeg var blevet godkendt og optaget. Jeg skulle bo hos en familie i en lille by, der hed Hilton i staten New York. Byen lå små tredive kilometer fra Rochester, som er en af staten New Yorks større byer. Jeg

anede ikke, hvad jeg kunne tillade mig at forvente, men det jeg kom over til, kunne jeg umuligt have forventet i forvejen.

Jeg skulle flytte over til Familien Russell, der udover mor og far bestod af to drenge. De boede ude på landet og faderen William arbejdede for General Motors. Området var omgivet af majsmarker, så der var ikke meget New York City over det område. Jeg var i den grad kommet på landet, hvor alting gik langsommere end i byen. Drømmen om at komme over til fuld fart og action, blev erstattet af en by og et område, der helt sikkert kørte i endnu langsommere fart end Amager og Tårnby.

Det var en fuldstændig syret oplevelse at tage af sted på den måde. Året var 1982 og folk rejste ikke rundt på samme måde, som man ville gøre det i dag, hvor planeten er blevet så meget mindre med flyrejser og destinationer alle vegne.

Det med at flyve var noget, som man enten gjorde, hvis man var meget rig – eller hvis man fløj på charterferie med Tjæreborg eller Spies. Det med at krydse Atlanterhavet var bestemt ikke alle forundt.

Jeg havde jo aldrig været alene væk hjemmefra i så lang tid før, så jeg var pludselig meget langt fra familien og Tårnby Torv.

Jeg var en introvert knægt, så det var lidt af et spring, at bare sådan hoppe ud i livet og flytte til USA. At bare sådan flytte over til mennesker, som jeg overhovedet ikke kendte. Det var også lang tid før internettet, så det med at skulle være i et andet land med et andet sprog, var også en stor udfordring for mig. Verden var ikke helt så international, som vi alle kender og oplever den i dag.

Da jeg endelig stod ude i lufthavnen og var klar til at forlade Danmark, stod min mor og far klar til at sige farvel. Det var

her virkeligheden for alvor bankede på. Det var meget mærkeligt at køre op ad rulletrappen med tanken om, at jeg først ville se min familie tidligst et år senere.

Da jeg så stod der og ventede med sommerfugle i maven og den begyndende uro over, hvad der måtte vente, kom jeg i snak med en jævnaldrende knægt, der var svensker og også skulle til USA. Han hed Emrik Larsson og kom fra Gøteborg.

Han var, ligesom jeg, helt vild med skateboard, så vi faldt hurtigt i snak om alting og ingenting. Vi begyndte så at snakke om musik, hvor det viste sig, at Emrik også hørte gammel funk og soul. Det var der ikke vanvittig mange, der gjorde på det tidspunkt, så pludselig var jeg ikke helt alene på rejsen til det forjættede land. Da vi landede i USA, blev vi så skilt ad. Emrik skulle til en familie tættere på Rochester, hvor jeg blev hentet af min værtsfamilie fra Hilton, New York.

Allerede i bilen tilbage fra lufthavnen gik det op for mig, at jeg i den grad var kommet lidt på udebane. Temperaturer, målestok og kulturen var bare helt anderledes. Familien spurgte jo til vejret i Danmark, hvor jeg naturligt svarede 17 grader, som jo er gennemsnitligt dansk sommervej. Jeg tænkte bare ikke over, at det i fahrenheit svarer til minus 8 grader, så de stakkels amerikanere var jo ved at dø over, hvor kold sommeren var i Danmark. Uden internet, mobiltelefon og andet elektronik, måtte jeg lære den slags på den hårde måde, som jo som regel er ved at dumme sig og blive rettet på. Heldigvis var de fleste amerikanere meget imødekommende, så de lærte mig tingene stille og roligt uden, at jeg skulle føle mig helt til grin.

Det var verdens sødeste værtsfamilie. De åbnede deres hjem for mig og jeg følte mig særdeles godt tilpas hos dem. Det naturligste i verden, som det jo er for mange, ville være at finde sammen med de andre udvekslingsstudenter fra

Danmark og Sverige, der holdt til og boede i området. Det gjorde jeg også, men jeg prøvede virkelig at bruge tid på amerikanerne, for det var jo derfor, at jeg var taget derover.

Det første store kulturchok for mig var, da jeg tændte for familiens tv. I Danmark havde vi en tv-kanal og alt efter, hvor man boede i landet, kunne man se svensk eller tysk tv.

Derovre var der et kæmpe udvalg af tv-kanaler, som kulturelt bevirkede, at folk så mere fjernsyn. Det kunne man ikke så godt i Danmark, hvor programfladen først startede kl. 17.00 og sluttede ved midnat.

De begrænsninger var der slet ikke i USA. Det næste var radiostationerne. Der væltede jo god musik ud af tonsvis af radiokanaler, som igen stod i stærk kontrast til, hvad jeg kendte fra Danmark. Her havde vi P1, P2 og P3, hvor kun sidstnævnte spillede populærmusik mellem kl. 15.00 og 18.00. Ellers var man nødt til at gå på AM kanalerne og fange Radio Luxembourg og den slags. I USA spillede alle kanalerne bare fed musik og de sidste nye hits døgnet rundt.

Det var fagre ny verden for Per fra Tårnby. Der var fest og farver, kæmpe burgere og pizza og cola. Alt det, som vi tager for givet i den moderne og farverige verden i dag, men dengang var vores verden i Danmark hverken moderne eller farverig. Det var den i USA.

Min første jagt i USA var naturligt nok efter pladebutikker. Hvor kunne jeg finde den soul-funk musik, som jeg interesserede mig for? Hvordan kunne jeg opsøge koncerter og muligheder for at møde de typer, der havde samme interesse som mig?

Jeg lyttede meget til Radio WDKX 104 FM, der spillede præcis den slags musik, som jeg hungrede efter. Mine